

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce: **M. R.**, proti žalované: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, proti rozhodnutí ze dne 10. ledna 2017, č.j. CPR-20516-2/ČJ-2016-930310-V237, **o správním vyhoštění,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobce podal v zákonné lhůtě u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí ze dne 10. ledna 2017, č.j. CPR-20516-2/ČJ-2016-930310-V237 (žaloba podána na poštu dne 9. 2. 2017). Žalobu odůvodnil tím, že rozhodnutí není v jeho případě přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, protože aktuální narušování veřejného pořádku z jeho strany není natolik závažné, aby takový významný zásah, jakým je správní vyhoštění po více než dvaceti letech pobytu na území ČR, vyvážil. Rozhodnutím bylo porušeno jeho právo na ochranu před zasahováním do soukromého a rodinného života, jak je upraveno v čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V ČR žije s rodinou, manželkou, státní občankou ČR a třemi zletilými dětmi. Jeho rodina jej pravidelně navštěvovala v době výkonu trestu. Jeho rodinný život jeho odjezdem bude poznamenán i z ekonomické stránky, nejmladší z dcer ještě studuje střední školu, starší je nezaměstnaná a trpí depresi a manželka pobírá invalidní důchod ve výši 4 273 Kč a v zaměstnání pobírá hrubou mzdu 13 000 Kč měsíčně. Nepříznivá finanční situace je dále dána i jeho dluhem ve výši cca 150 000 Kč v souvislosti s jeho trestnou činností. Rodina je na něm, jako živiteli, závislá. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 4/2010-151 a 5 As 73/2011. Dále odkázal na čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, dle kterého opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby; předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Zdůraznil, že v současné době trestnou činnost nepáchá a chce žít řádný život. Současně požádal o přiznání odkladního účinku žalobě. Navrhl vzhledem k uvedenému zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na svůj správní spis a na rozhodnutí nalézacího správního orgánu a navrhl žalobu zamítnout.

[4] Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a rozhodnutí Krajského ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, vydaného pod č.j. KRPT-753-54/ČJ-2016-070022 ze dne 22.7.2016, ve věci správního vyhoštění, potvrdil. V odůvodnění uvedl, že jmenovanému bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce 2 let s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu v ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Také bylo poukázáno na ust. § 118 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., dle kterého se správním vyhoštěním občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka rozumí ukončení pobytu občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka na území ČR, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území ČR a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území ČR. Ve smyslu ust. § 120a zákona č. 326/1999 Sb. bylo konstatováno, že na cizince se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle ust. § 179 zákona č. 326/1999 Sb. a dle ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb.

(dále ZPC) mu tedy byla stanovena doba k vycestování z území ČR, a to do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[5] Správním orgánem I. stupně bylo rozhodnutím ze dne 22. 7. 2016 účastníku řízení uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvou let. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena v souladu s ust. § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění pobytu na území ČR. Doba vycestování z území ČR byla stanovena do 30ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodl na základě vyhodnocení, že naléhavý veřejný zájem spočívající v ochraně České republiky před protiprávním jednáním a recidivě žalobce, vyžaduje vycestování. Doba vycestování byla stanovena přiměřeně k vyřízení si osobních věcí. Správní orgán dále rozhodl, že se na něj nevztahují důvody znemožňující vycestování.

[6] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

[7] Z obsahu správního spisu žalovaného soud zjistil, že

- žalobce byl dne 2. 1. 2016 jako řidič motorového vozidla zastaven policejní hlídkou z podezření jízdy pod vlivem grog, což bylo testem Drugwipe potvrzeno na látku Amfetamin. Protože nebyl schopen prokázat svou totožnost platným cestovním dokladem a lustrací zjištěno, že mu byl ukončen dlouhodobý pobyt a na území České republiky nemá žádný povolený pobyt, byl zajištěn;
- dne 3. 1. 2016 bylo oznámeno zahájení správního řízení, včetně poučení, dne 3.1.2016 byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Žalobce ve svém vyjádření po seznámení s podklady pro rozhodnutí uvedl, že na území České republiky přicestoval v prosinci roku 1993 vlakem do Českého Těšína se svou nynější manželkou K., synem F. a dcerou V., a to jen na základě cestovních pasů, víza nepotřebovali. S manželkou byli svoji už v Černé Hoře a do České republiky přicestovali z důvodu začínajícího válečného konfliktu. Po celou dobu pobytu bydlí v K. na ul. O. míru X. Po celou dobu bydlí s celou rodinou v jedné domácnosti. V roce 1993 požádal o trvalý pobyt na území ČR, manželka je od narození české národnosti. Trvalý pobyt dostal hned a to v listopadu 1993. V České republice se jim narodila nejmladší dcera V. Po dobu pobytu v České republice byl 4x soudně trestán, z toho 2x nepodmíněně ve výkonu trestu odnětím svobody pro různé trestné činy. To, že mu byl trvalý pobyt na území České republiky zrušen, bylo hlavně pro jeho trestnou činnost, toto si plně uvědomuje. Bydlí společně se svou manželkou a dětmi. S manželkou se zná od r. 1985, kdy jezdila k nim na

dovolenou do bývalé Jugoslávie a sňatek uzavřeli 7. 1. 1990. Mají tři děti, z toho jen nejmladší dcera se narodila v České republice. Od r. 1993 do r. 1994 pracoval jako automechanik v Technických službách města Kopřivnice, v r. 1994 si založil vlastní firmu - nákup a prodej, která skončila v r. 1995 zákazem činnosti. Pak se na čas odstěhovali do Černé Hory a od r. 2000 se živí znovu jako automechanik. Byl 4x soudně trestán, z toho 2x nepodmíněně ve výkonu trestu odnětí svobody. Má exekuci na 170.000,- Kč. V Černé Hoře žije otec a sestra. Nový cestovní pas si musí vyřídit v Černé Hoře, což z důvodu zlomeniny nohy nemohl zatím realizovat;

- manželka žalobce, rovněž jako účastnice řízení uvedla do protokolu dne 3. 1. 2016, že bydlí společně se svým manželem, znají se od r. 1986, seznámili se v bývalé Jugoslávii, dnes Černá Hora, a manželství uzavřeli 7. 1. 1990. Nejdříve žili v Černé Hoře a od r. 1993 v České republice. Náklady na domácnost řeší společně, ona je v invalidním důchodě a současně je evidována na Úřadu práce v Kopřivnici, manžel pracuje příležitostně, brigádně opravuje auta s průměrným měsíčním výdělkem cca 10 000 Kč. Pomáhá ji v domácnosti, doprovází ji k lékaři, zajišťuje chod domácnosti. Nedovede si představit, že by manžel musel opustit Českou republiku;
- další účastnice správního řízení dcera žalobce, V. R., nar. X, uvedla, že bydlí společně s otcem i matkou, studuje v Novém Jičíně na střední škole EDUCA obor cestovní ruch a animační služby. Je jí známo, že otec na území České republiky pobývá nelegálně a od měsíce září 2015 si z důvodu komplikované zlomeniny nemohl vyzvednout domluvený cestovní pas ve Vídni. Má dobré vztahy s otcem i dalšími sourozenci. Bratr pracuje v Praze a domů jezdí co dva týdny, sestra pracuje brigádně jako recepční v soláriu a bydlí s nimi. Pravidelně všichni jezdí za dědou. Finanční prostředky zajišťuje převážně otec. Společně jako rodina chodí na společenské akce, koncerty, do přírody, otec jí učí opravovat auta, veškeré rodinné oslavy spolu slaví;
- dále bylo vyžádáno správním orgánem I. stupně závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince dne 8. 1. 2016 a dne 14. 1. 2016 bylo vystaveno závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce;
- součástí spisu jsou soudní rozhodnutí, jimiž byl žalobce uznán vinným z trestných činů, a to konkrétně trestní příkaz ze dne 19. 4. 1994, jímž byl uznán vinným ze spáchání trestného činu útoku na veřejného činitele a výtržnictví, rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 3. 1998, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání trestného činu podvodu s odsouzením na pět let odnětí svobody nepodmíněně, trestní příkaz Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 29. 12. 2005, jímž byl uznán vinen z výtržnictví s odsouzením k obecně prospěšným pracem ve výměře 360 hodin, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 7. 2006, jímž byl uznán vinen ze spáchání trestného činu loupeže a omezování osobní svobody, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 8 let nepodmíněně.

[8] K otázce zrušení pobytu žalobce soud zjistil z pravomocného rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 18. 8. 2016 čj. 22A 162/2014-36, že soud neshledal důvodnost žaloby, tuto zamítl, neboť přisvědčil správnímu orgánu Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců o důvodnosti zrušení povolení k trvalému pobytu; rozhodnutí zdejšího soudu bylo akceptováno i Nejvyšším správním soudem, který kasační stížnost žalobce zamítl rozsudkem ze dne 12. 10. 2016 čj. 1 Azs 251/2016-46. Předmětný soudní spis zdejšího soudu, t.č. není k dispozici, byl předložen Ústavnímu soudu k jeho žádosti.

[9] Žalobce žalobu postavil na jednom žalobním bodě, i když jej rozsáhle popsal, a to nepřiměřenosti zásahu napadeným rozhodnutím do jeho soukromého a rodinného života, když správní orgán rozhodl v rozporu se zákonem a ustálenou judikaturou. Krajský soud s ohledem na obsah žalobního bodu v posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

[10] Podle ust. § 174a ZPC *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[11] V ustanovení § 179 ZPC jsou pak dány důvody znemožňující vycestování: Podle odstavce (1) *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* Podle odstavce (2) *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:*

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání,*
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

[12] Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobce, že správní orgány nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, naopak správní orgány se náležitě zabývaly dopady do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 174a ZPC.

[13] Namítaná otázka přiměřenosti zásahu do soukromého nebo rodinného života je již dlouhodobě judikatorně řešena. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) je nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé (viz

rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, § 69; či rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, § 106).

[14] České správní soudy vycházejí při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury ESLP, podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý anebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 – 43; z judikatury ESLP zejména *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, § 57-58).

[15] Výchozími faktory v případě souzené věci tak byly skutečnosti, že žalobce na území České republiky žije od r. 1993 s malou přestávkou v devadesátých letech, s manželkou, státní příslušnicí České republiky, spolu mají tři děti, v době vydání napadeného rozhodnutí již všechny zletilé, nejmladší studující na střední škole, manželka je invalidní pobírající invalidní důchod ve výši 3 554 Kč měsíčně a t.č. není výdělečně činná. Žalobce od roku 1994 byl 4x pravomocně odsouzen, přičemž se převážně jednalo o násilnou trestnou činnost, naposledy mu byl v r. 2006 uložen trest odnětí svobody v délce trvání osmi let.

[16] K poměření testu proporcionality je nutno vycházet ze skutečnosti, že žalobce žije na území České republiky od r. 1993, avšak nemalou část této doby strávil ve výkonu trestu odnětí svobody. Jeho manželka je invalidní, není výdělečně činná, v České republice žijí všechny jeho tři již zletilé děti, přičemž nejmladší dcera studuje na střední škole. Žalobce si bezesporu za dobužití na území České republiky vybudoval určité sociální vazby s okolím, ale na druhé straně tyto byly narušeny jeho pobytem ve výkonu trestu. Byla to především jeho rodina, která musela za jeho pobytu ve výkonu trestu reagovat na tuto situaci, musela se sama finančně zajistit bez jeho pomoci, když žalobce má navíc i finanční závazek ve výši cca 150 000 až 170 000 Kč v souvislosti s jeho trestnou činností. Zletilý syn žije v Praze, zletilá dcera příležitostně pracuje a nejmladší dcera studuje střední školu. Žalobce byl ve výkonu trestu šest let. Stejně tak i v případě tvrzení, že je živitelem

rodiny, soud vyhodnotil rodinnou situaci tak, že rodina žalobce není odkázána na jeho příjem a musela již v době, kdy žalobce byl ve výkonu trestu, se dané situaci přizpůsobit a sama se finančně zaobstarat. Koneckonců žalobci také nic nebrání v tom, aby svou rodinu finančně podporoval i ze své vlasti. Pokud se týká jeho nejmladší studující dcery, je tato již zletilá, a proto již nepotřebuje zvýšenou péči ze strany rodičů. Jestliže žalobcova rodina překonala již předcházející odloučení, kdy byl ve výkonu trestu odnětí svobody, pak soud nepochybuje, že je schopna překonat i daleko kratší dobu dvou let, pokud se nerozhodne jej následovat do jeho vlasti. Soud nepochybuje, že půjde o citelný zásah do rodinného soužití, ale tento zásah nevyhodnotil jako zásad nepřiměřený či neodůvodněný. Žalobce mohl očekávat, že opakovaným dlouhodobým porušováním právních předpisů, ohrožuje své právo pobývat na území České republiky.

[17] Žalobce na území České republiky se neoprávněně zdržuje od 20. 11. 2014, kdy mu byl zrušen trvalý pobyt. Toto chování však není jediným porušením veřejného pořádku. Ze strany žalobce došlo k opakované trestné činnosti, kdy žalobce naposledy byl odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 8 let, který byl ukončen v r. 2013, přičemž se jednalo o závažnou trestnou činnost, a to loupež, podvod, útok na veřejného činitele. Vzhledem k uvedenému nelze než dojít k závěru, že závažnost, četnost a forma protiprávního jednání žalobce představuje výrazné narušení veřejného pořádku. Pokud žalobce v žalobě odkazoval na čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/3/ES o právu členů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, soud jen konstatuje, že tato právní úprava se na něj nevztahuje. Žalobce není občanem Evropské unie a nemá povolení k žádné formě pobytu na území České republiky. Pokud žalobce má za to, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí opatření spočívající v uložení správního vyhoštění neodůvodňuje, pak soud zdůrazňuje, že žalobce se průběžně po celou dobu svého pobytu na území České republiky dopouštěl trestné činnosti, za kterou byl opakovaně odsouzen, naposledy k 8 letům odnětí svobody a soud jeho trestnou činnost kvalifikuje jako závažnou formu kriminality. Žalobce nejen v minulosti ohrožoval veřejný pořádek, ale jeho chování i v současnosti svědčí o tom, že nehodlá respektovat právní řád této společnosti, vzhledem k okolnostem, za jakých byl policií dne 2.1.2016, coby řidič osobního automobilu pronásledován a zastaven.

[18] Dále se tedy soud zabýval otázkou přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup a území členských států EU byla stanovena správními orgány na dva roky. Dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je možno cizince vyhostit až na pět let. Žalobci byla uložena doba vyhoštění v dolní polovině možného rozpětí. Soud přisvědčil žalovanému, vyhodnotil-li dobu správního vyhoštění dvou let jako nepoměrně kratší vůči době strávené ve výkonu trestu odnětí svobody.

[19] Soud nerozhodoval o návrhu na odkladný účinek, neboť v případě souzené věci žaloba proti rozhodnutí o vyhoštění cizince má odkladný účinek ze zákona dle ust. § 172 odst. 3 ZPC.

[20] Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[21] Výrok II. a III. tohoto rozhodnutí o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, s tím, že úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnuto doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava dne 5. dubna 2017

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně